

Comunidad Valenciana, a todos, porque a todos nos afecta, a todos nos preocupa. Es una cuestión que preocupa a todas las familias de nuestra comunidad, a todas las familias españolas y a todas las familias europeas, porque desgraciadamente hay muchos accidentes y entre todos tenemos que evitarlos.

Ahora, sobre esta cuestión ¿qué tenemos que hacer? Seguir trabajando, posiblemente también en campaña de sensibilización, posiblemente también en campañas en los colegios, posiblemente también en muchas actuaciones que tienen que ver con un conocimiento mucho más exhaustivo de la realidad y de la peligrosidad a la hora de utilizar un vehículo a motor. Pero también haciendo lo que estamos haciendo: potenciación del transporte público, por ejemplo, que se está haciendo, se ha invertido más en transporte público durante estos años que nunca en la historia de la comunidad; mejorando las carreteras, mejorando los accesos, mejorando y quitando travesías peligrosas por algunas ciudades de nuestra comunidad, haciendo autovías y, en definitiva, modernizando la red viaria en nuestra comunidad. En ese camino estamos y en ese camino vamos a continuar. ¿Sensibilización? De acuerdo. Lo que se ha venido haciendo además y seguir incentivando. ¿Planes globales al respecto? También. Y, sobre todo, inversiones en la red viaria.

Y, señor Pla, a las personas les preocupa la seguridad vial y a las personas de esta comunidad también les preocupa el agua, tenga usted completa seguridad. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Correspon la pregunta formulada per l'il·lustríssim senyor síndic del Grup Parlamentari Entesa, el senyor Ribó. Té la paraula.

El senyor Ribó i Canut:

Senyor president.

A nosaltres ens agrada reconèixer allò que és un avanç. I volem començar saludant el que avui inaugurem, que és poder preguntar setmanalment al president de la Generalitat sobre temes d'actualitat. Considerem que és una inflexió positiva i aixina ho saludem per la salut democràtica d'aquestes Corts. I ens agradaria que continuaren en inflexions positives. Per això li hem preguntat avui al voltant d'una proposta seua durant la campanya electoral i al voltant d'una proposta que vosté va fer en aquesta trona –se'n recordarà–, concretament en el seu debat d'investidura. És concretament el compromís de reforma de l'Estatut.

Vosté entendre que estem preocupats per aquest tema, els motius són clars. El primer motiu és molt senzill. Nosaltres hem vist compromisos pareguts al seu en aquesta trona del seu antecessor que després s'han convertit en fum; de forment, ni un gra. Nosaltres hem sentit i hem llegit declaracions –ahir en vam llegir una– pel qual el seu antecessor deia que això de reformar els estatuts no era ni l'hora ni el moment ni era oportú. Nosaltres hem sentit i hem vist declaracions de dirigents del seu partit que van en sentit contrari al que vosté va plantejar ací.

Senyor president, senyor Camps, nosaltres li voldríem demanar una cosa molt senzilla, una cosa molt senzilla: que antepose la seua valenciania a l'obediència, a les directrius del seu partit. Per tant, la pregunta és concreta: quan va a complir el seu compromís, senyor Camps?

La segona pregunta, la segona reflexió, té a veure amb un altre aspecte: Com va a complir el seu compromís? Vosté va fixar tres elements, ho vaig rellegir l'altre dia. Vosté sap que el nostre Estatut, quan va nàixer al començament dels anys 80, va ser un Estatut..., l'Estatut que més va ser canviat a Madrid, l'Estatut que per canviar-lo li van canviar fins el nom a la comunitat. És un exemple de submissió claríssima a plantejaments centralistes. Eixe és el naixement de la nostra història.

Home, nosaltres acceptem el que va dir vosté, i és cert que tenim un nivell de competències molt alt, és clar. Tenim fins i tot competències que no té Euskadi, per exemple, en treball. És cert. Però, mire, nosaltres pensem que autonomia és més que descentralització administrativa. Vosté ho pensa? Nosaltres pensem que autonomia també és tenir poder polític. Vosté ho pensa? Nosaltres pensem que som majors d'edat per a tenir poder polític, capacitat d'autoorganitzar-nos, com tenen els andalusos, els catalans, els bascos, els gallecs. Vosté ho pensa? Nosaltres pensem que els valencians som ja majors d'edat en el 2003, al començament del segle XXI. Vosté ho pensa? Eixe és el problema.

Mire, jo li vaig a posar un exemple. En l'Assemblea de Madrid hi ha hagut un problema que es va resoldre d'una manera determinada. Què haguera passat en esta comunitat, que l'article 12.3 diu: "La duració del Parlament és de quatre anys". Mire, haguera pogut passar fins i tot que el senyor Tamayo fóra president de la Generalitat aquí, ho haguera permès el Reglament. El que mai haguera pogut passar és que hagueren hagut eleccions. No creu que açò s'ha de canviar?

Senyor Camps, nosaltres pensem que les valencianes i els valencians tenim dret a un estatut d'autonomia de majors d'edat. I nosaltres estem convençuts que el poder central d'este país ens continua considerant com a menors d'edat. Tenim competències però no tenim poder polític. No tenim el dret d'autoorganitzar-nos com tenen moltes altres comunitats autònomes.

Per tant, senyor Camps, quan i com. Li agrairia que em responguera.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ribó.

Senyor president, té la paraula.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyor president.

Senyoria.

La veritat, si em permet, senyoria, un reflex de centralisme és portar a Tamayo a una discussió respecte al nostre Estatut d'Autonomia. Eixe sí que és un reflex de centralisme, perquè jo crec que no val la pena parlar d'exemples fora del que és el nostre territori autònom.

I, a més, com hem dit en moltes ocasions des del Partit Popular: és fonamental el més ampli consens. Per això jo ja

he escoltat al meu grup parlamentari dir que va recolzar la ficada en marxa de la comissió parlamentària per a la reforma de l'Estatut, que és una primera manera jo crec que estupenda de començar el diàleg, de reprendre el diàleg d'estos últims anys per a parlar amb tranquil·litat respecte d'una reforma d'estes característiques.

Amb el que no estic en absolut d'acord és dir això que no tenim la majoria d'edat. L'autonomia és l'Estatut d'Autonomia. L'autonomia són les institucions d'autogovern, este parlament, l'administració autonòmica, el mateix Govern de la Generalitat. L'autonomia són les competències administratives, la capacitat política de decidir moltes coses. I l'autonomia, senyor Ribó, és tindre en estos moments la gestió del 70% dels ingressos tributaris d'esta comunitat en el nostre territori, és a dir, corresponsabilitat fiscal. I això s'ha aconseguit governant el Partit Popular. Des que governa el Partit Popular, i després del treball d'altres anys, òbviament, s'ha consolidat el nostre projecte autonòmic: més competències, mes funcionaris al servici de la nostra administració i, sobretot, més corresponsabilitat fiscal.

Parlar de la reforma de l'Estatut està bé, però parlar de la reforma de l'Estatut com si tinguérem un Estatut que no té el més ampli sentit d'organització política i administrativa del nostre territori, això, des del meu punt de vista, no està bé, perquè no és parlar de la realitat. Parlem, 25 anys després de la nostra Constitució, d'un procés d'assumpció de competències, de recuperació d'institucions d'autogovern i d'un nivell de capacitat política mai tinguda al nostre territori.

Per tant, comissió en marxa, amb consens, amb tranquil·litat, però partim d'un punt de referència inexcusable: tenim en estos moments el major nivell d'autonomia possible a Espanya i, a més, el major nivell d'autonomia que en estos moments, a diferència d'altres èpoques, hem tingut en tota la nostra història. Som una autonomia de majoria d'edat. Som una gran autonomia que pot decidir en ampli consens les coses que aprofiten per a continuar este nivell de prosperitat i de creixement que ens mereixem tots els valencians.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments des d'un sector de la cambra)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyor Ribó, té la paraula.

El senyor Ribó i Canut:

Gràcies.

Senyor president, no és una qüestió de centralisme parlar d'un cas com el que ha passat en l'Assemblea de Madrid. En primer lloc, no ha passat en el Govern central sinó en una assemblea autonòmica. En segon lloc, a la nostra comunitat ja hi han hagut afers pareguts, per exemple a Benidorm van haver-los. Per tant, això pot passar, això pot passar, és possible. I no tenim solucions en l'Estatut per a resoldre-ho. Eixe és el problema. Eixe és el problema.

Mire vosté, jo li ho vaig a dir amb molta claredat: no compartisc el seu model. El seu model és un model de descentralització autonòmica, no és un model autonòmic, no és

un model com es va plantejar en aquesta trona pel seu antecessor que nosaltres som una nacionalitat històrica. No, no tenim les capacitats per a poder desenvolupar-nos políticament. No les tenim. I en el naixement de l'Estatut està claríssim. Ens dóna vergonya parlar d'açò, de com es va fer, està clar. Però jo crec que ja han passat molts anys. Ja és hora que puguem assumir competències... Li estic parlant, per exemple, que vosté, com a president de la Generalitat, tinga la capacitat de dissoldre les Corts en cas que siga necessari. Clar, estic parlant d'açò. En açò es substancia el poder polític. I no ho tenim, no ho tenim. Mire, no he parlat abans d'este tema, però el tema d'Europa. Tenim capacitat de parlar a Europa com si fórem *lands* alemanys?

Li ho vaig a resumir. Mentre no demostren el contrari, el seu govern hauria de ficar un lema davall, el d'una marca de discos vells: "La voz de su amo".

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

I l'amo està en Madrid.
Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ribó.
Senyor president, té la paraula.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyor president.

El disc vell, desgraciadament per a vosté, és això que vosté diu. Perquè parla com si no hi haguera passat això que ha passat al llarg d'estos anys. De veritat li ho dic, és una llàstima, perquè parlar de la nostra comunitat, d'una comunitat que ja no existix, fa que siga molt complicat plantejar les coses de futur, molt complicat. És una llàstima que parlem sempre del passat. Vosté parla sempre des del passat, en el passat, de coses que ja no són a la nostra comunitat.

Som una gran comunitat, entre altres coses perquè hem crescut moltíssim al llarg d'estos anys. I som una gran comunitat entre altres coses perquè tenim competències de tot tipus, no sols administratives, com vosté sap, també polítiques i també de corresponsabilitat fiscal.

Plantejar un consens sobre les qüestions que mos afecten directament s'ha de plantejar des d'un coneixement jo crec que més exacte del que és la nostra realitat. Parlar des del present cap al futur, no parlar del passat cap al passat permanentment, perquè no és la millor manera d'afrontar els nou reptes de la nostra comunitat, no és la manera, la veritat.

Eixa comissió parlamentària per a la reforma de l'Estatut pot tindre moltes possibilitats de desenrotllament i de plantejaments, però si partim de coses que ja no són, difícilment podem trobar eixe consens.

Vosté està parlant de dos competències i d'un mecanisme; jo estic parlant d'una realitat autonòmica que és la que és en estos moments a la Comunitat Valenciana. Dos com-

petències que tenen algunes comunitats autònomes, quan en estos moments tenim una corresponsabilitat fiscal que no hi havia abans. Tindre la capacitat d'administrar els ingressos tributaris és tindre molta capacitat autonòmica de decisió. Esta capacitat és molt important. Tindre la capacitat de desenrotllar les competències d'educació i sanitat és tindre molta capacitat. I a més, si comparem no sols amb les comunitats autònomes espanyoles sinó també amb altres estats descentralitzats, sabem perfectament de què estem parlant.

Jo me'n vaig dins d'uns dies, com ha fet també Eduardo Zaplana i José Olivas en altres moments, a parlar amb el president de la Comissió Europea, com a representant dels interessos de la Comunitat Autònoma Valenciana, dels interessos dels valencians. Això seria impossible fa uns anys, però en estos moments és possible. A defensar uns interessos molt concrets de la Comunitat Valenciana. Això és decisió política, això és treball polític.

El senyor president:

Senyor president.

El senyor president del Consell:

Perquè de quines teories estem parlant, si no?

Moltes gràcies. *(Aplaudiments des d'un sector de la Cambra)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Se suspén el Ple per quinze minuts.

(Se suspén la sessió a les 10 hores i 36 minuts)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 14 minuts)

Compareixença del conseller de Sanitat per a explicar la política general que seguirà la conselleria

El senyor president:

Punto 17, comparecencia del conseller de Sanidad para explicar la política general que seguirá la Conselleria de Sanidad durante la presente legislatura, solicitada a petición propia, registros de entrada número 462, a petición del Grupo Parlamentario Socialista, registro de entrada número 421, y a petición del Grupo Parlamentario Esquerra Unida-Els Verds-Esquerra Valenciana: Entesa, registro de entrada número 448.

Tiene la palabra el honorable señor conseller don Vicente Rambla. Por favor, señor conseller.

El senyor conseller de Sanitat:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Comparec hui davant d'esta cambra per a donar compte a les seues senyories de la política que en matèria d'assistència sanitària, prevenció de les malalties i promoció de la

salut, pretén posar en pràctica la Generalitat Valenciana durant la present legislatura.

Des de la responsabilitat que assumixc com a conseller de Sanitat del Govern Valencià, vull, en primer lloc, manifestar-los l'honor que representa per a mi este nou i apassionant repte. A més a més, desitge aprofitar l'oportunitat per a reafirmar davant de tots els grups parlamentaris d'esta cambra la meua voluntat de diàleg i el meu compromís de consensuar totes les accions que han de conformar el futur de la sanitat pública valenciana.

Amb esta convicció i esta actitud, vull iniciar esta nova etapa que, sense dubte, serà complexa, perquè estarà marcada per un dels reptes més ambiciosos que des d'un punt de vista polític es pot mamprendre en matèria sanitària com és l'ordenació de la nostra estratègia organitzativa i assistencial com a servici públic.

El Govern Valencià està treballant en els últims anys en la implantació d'una cultura assistencial que posa l'accent en factors com la millora de les prestacions, la lliure elecció de metge i centre, l'accessibilitat als servicis del sistema, el dret a la informació clínica o la creació de vies de participació més dinàmiques.

La labor que durant este període han desplegat professionals i gestors, ha segut ingent. L'esforç realitzat tant en matèria d'inversions com en matèria legislativa o en el camp de la gestió i la planificació sanitària, ha permés una millora substancial de l'assistència, i s'ha fet créixer amb això la satisfacció del ciutadà. De cara al futur mantindrem una continuïtat en esta línia de treball, perquè l'aval que ha suposat el suport en les urnes el passat mes de maig, legitima la política desplegada durant la quarta i quinta legislatures. No obstant això, ha arribat el moment de renovar l'impuls en la nostra política sanitària, perquè encara no hem aconseguit la totalitat dels objectius a què aspirem.

Volem fer de la salut un objectiu fonamental de la gestió pública, i per això treballarem en l'enfortiment i modernització de la nostra organització. Invertir en infraestructures introduint fórmules que afavorisquen l'autonomia i descentralitzen la gestió; promovent a través de l'educació estils de vida més saludables; acostant el poder de decisió als que millor coneixen la realitat i la problemàtica del nostres ens, em referisc, lògicament, al professional de la sanitat.

Senyores i senyors diputats, els recursos humans constitueixen el nostre millor capital, i esta afirmació cobra un especial significat quan pensem que ells són els que fan possible que tinguem un sistema sanitari altament qualificat i molt valorat pel ciutadà. La Generalitat Valenciana creu en els professionals de la sanitat pública i considera necessari que disfruten d'un clima de treball motivador i il·lusionador, un clima que afavorisca l'acompliment de les seues comeses, que ajude a la seua implicació en els nostres objectius polítics.

Senyories, ens trobem davant d'un moment històric per al sistema nacional de salut. La culminació en giner de l'any 2001 del traspàs de competències a les comunitats autònomes i la desaparició de l'antic Insalud com a gestor de les prestacions, han creat un nou escenari que ens obliga a avançar en la configuració d'un sistema nacional de salut més modern, més eficient i també més cohesionat.

A més, durant els 17 anys de vigència de la Llei general de sanitat s'han produït importants transformacions d'orde